

НИКОЛАЙ ЛИЛИЕВ

АХАСФЕР

chitanka.info

*Заспиват вековете своя сън,
и пригвоздено времето трепери,
просторите не ронят звън,
но ти си буден, Ахасфере.*

*Къде в нощта, безкрайна, глуха нощ,
в зениците на кървав студ стопена,
отнасяш гибелната мощ
на свойта самота смутена?*

*Ще стихнат ли поройните води
на твойто отчаяние без име,
щом трепнат първите звезди
сред небеса неугасими?*

*Ще се простре ли светлата ръка
на Бога в заледените пустини
да изведе като река
сънят ти в сините долини?*

*Или щом трепнат първите звезди,
и времето пак своя ход отмери,
ще чуеш явствен глас: Бъди
проклет навеки, Ахасфере!*

*О БЛЯСЪК на звездите отразен
като любов,
като надежден зов
напразно в тоя мразен час, пред мен!*

*Аз стигам до пределната черта.
на свойта черна скръб
без спомен скъп
и без напътствена мечта.*

*И пак ме люшкат странни ветрила,
и пак плющят
и глъхнат в моя път
на времето покорните весла.*

*Аз падам пак, и моля, и греша,
но няма смърт
под тая няма твърд
за моята изгубена душа.*

*ПОГЛЕДНИ, планините блестят
и издигат високо в лазурите
на мечтите кристалния съд!
Но върти се пред мене снегът,
и в нощта, разлюяна от бурите,
несъгрените мисли горят.*

*Докога? — Дървесата зоват,
небесата ме спират зачудени,
ветровете ме помнят на път.
Докога? — Вековете летят.
И надеждите трепват събудени
на мечтите в кристалния съд.*

*НАДЕЖДИТЕ са будни,
но в тая тежка нощ,
безкрайна, безначална,
полята са безлюдни,
земята е без вожд,
земята е печална.*

*Студени сенки раснат
по нейното лице,
разръфали одеяди,
и затъмени гаснат,*

*заключили ръце
най-светлите надежди.*

*ЧАКАХ години,
чакам и днес
пътник да мине
с блага вест:
— Чудо се носи
вред по света:
снощи Христос се
върнал в нощта.
В глухите степи,
в глухия мрак,
срецнал е слепи,
дал им е зрак.
Още не звъннал
утринен звън,
морни и сънни
вече са вън.
С блясък в душите,
с пламнал въздорг,
чакат честити
младият бог.*

*...ИСУСЕ, аз те виждам — о тоя скръбен лик,
и сълзите горчиви на светъл мъченник!*

*Исусе, аз те чувам — божествени слова
се ронят и замират сред тъмната мълва.*

*Край тебе вик се носи, там бичове хлестят,
и ти вървиш отруден по своя стръмен път.*

*Устата ми позорни мълвят несвестна реч
и тая реч се внизыва у теб като меч.*

*Ти чуваши ясно всичко: измамните слова
и тъмните закани, и тъмната мълва.*

*И спираш да починеш, и в твоите очи
аз виждам своята клетва? тя пламва, тя звучи:*

*Да няма мир за тебе, и вечно сам в нощта
да скиташи, докогато се върна пак в света!*

*Исусе, ти ме чуваши: аз страдам, аз търпя,
ела, благослови ме, навеки да заспя!...*

*НЕГЛИ зад пустинното море,
оживяло от внезапен крясък,
ще ме среќнат тримата царе:
Каспар, Мелхиор и Балтазар,
озарени от божествен блесък,
че се ражда на царете цар.*

*И в нощта, по техните следи,
аз ще тръгна радостно понесен,
под покров от сребърни звезди.
Моя друм ще тъне в розов дим,
и в душата ведра, млада песен,
ще трепти подобно светъл химн.*

*И ще шепна вдъхновено аз:
Нека бъде неговата воля
моя воля в тоя чакан час!
И застанал в пещерата сам,
аз пред тебе кратко ще се моля
да измиеш моя вечен срам.*

ДА ЧАКАМ ли? — О Господи, вземи

*душата ми печално озарена
от спомена по твоите земи,
разпръснати из цялата вселена.*

*Ти виждаш сам: пред твоите нозе
и посохът, и светлите скрижали,
и всичко, що животът ми не взе,
преди ненавистта да ме пожали.*

*Ти виждаш, колко много тъмен грях
излъчват мойте сънища опасни,
спусни без жал завесата над тях,
и слънцето за мене да угасне!*

*Ти сложи пламък в моето сърце,
изпепелено то лежи пред тебе,
и скръстени са гордите ръце,
но няма кой мъртвеца да погребе.*

*Да чакам ли? — Годините не спят
от писъците земни ужасени,
веявици опасват моя път,
о Господи, смили се ти над мене!*

НАПРАЗНО аз чакам да блеснат сред мрака
в небесната твърд
звездите незнайни, предвестници тайни
на моята смърт.

*Напразно аз моля: Смили се над мене,
бъди милосърд,
ти виждаш, в неволя са дните живени
и в жажда за смърт!*

Напразно! — Отново в студената вечер,

*под нямата твърд,
звукчи твойто слово: О скитнико вечен,
(безжалостен жребий!) да няма за тебе
в пустинята смърт!*

*ОТНОВО свирят будни ветрове
— о тоя гневен плач на ветровете!
той мами и приканва, и зове
на кървав пир в полята зверовете.*

*Там от незнайни върхове нощта
се спуска над пустините бездомна,
и с нея расне, съвест на света,
на Ахасфера сянката огромна.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.